

แนะนำหนังสือ : เทคนิคการวิจัยด้านภาษาศาสตร์ โดย รองศาสตราจารย์ ดร. ม.ล.จรัลวิไล จรุงญโรจน์

การวิจัยเป็นการค้นคว้าในรูปแบบหนึ่งในการหาความรู้ความจริงที่เชื่อถือได้ มีหลักการเหตุผลที่ชัดเจน ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ หยั่งลึกถึงข้อมูลเพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่และบันทึกออกมาเป็นรายงานการวิจัย โดยผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดปัญหา สมมติฐาน การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการสรุปผล ล้วนเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการวิจัย กล่าวได้ว่า การที่จะได้ผลงานวิจัยออกมาหนึ่งเล่มย่อมถูกการกลั่นกรองเพื่อมุ่งหวังให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพ

หนังสือ เทคนิคการวิจัยทางภาษาศาสตร์ (Research Techniques in Linguistics) เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทำวิจัยทางด้านสายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์โดยเฉพาะด้านภาษาศาสตร์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2556 สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัย

รุ่งอรุณ โรจนรัตน์ดารง ไชยศรี*

เกษตรศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยทางด้านภาษา ซึ่งผู้เขียนได้ใช้เป็นเอกสารประกอบการสอนสำหรับนิสิตปริญญาโทปริญญาเอก ตลอดจนผู้ที่สนใจศึกษาในสายภาษาที่เกี่ยวข้องอีกด้วย ซึ่งลีลาการเขียนของผู้เขียนมีการใช้ภาษาที่เปรียบเปรย การยกตัวอย่างให้ผู้อ่านเข้าใจและเรียนรู้เกี่ยวกับการวิจัยในการย่อความยากเป็นความง่ายที่จะทำให้ผู้อ่านเรียนรู้และทำความเข้าใจได้ไม่ยากนัก โดยการเริ่มเนื้อหาจากสิ่งที่เป็นพื้นฐานตั้งแต่การเริ่มต้นคิดหาหัวข้อไปยังการตีพิมพ์หรือนำเสนองานวิจัย

ผู้เขียนเรียบเรียงเนื้อหาแบ่งออกเป็น 12 บท เริ่มจากการรู้จักกับการวิจัยในบทที่ 1 ในการปูพื้นความรู้เกี่ยวกับการวิจัย มาสู่การคิดหัวข้อวิจัย-เริ่มจากปัญหาวิจัยในบทที่ 2 ให้ผู้อ่านเข้าใจปัญหาก่อนที่จะนำไปสู่หัวข้อวิจัย และสิ่งที่จะต้องค้นคว้าก่อนลงมือวิจัยในบทที่

* คุชฎีบัณฑิต อาจารย์ภาคหลักสูตรและการสอน (การสอนภาษาไทย) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3 จะต้องทบทวนวรรณกรรมใดบ้าง จากนั้นจึงมาออกแบบงานวิจัยในบทที่ 4 โดยเรียนรู้จากตัวอย่างที่หลากหลาย ซึ่งงานวิจัยทางภาษามีการเก็บข้อมูลวิจัยได้หลากหลายวิธีในบทที่ 5 และการใช้เครื่องมือวิจัยเพื่อหาค่าความตรงและความเที่ยงที่เหมาะสมในบทที่ 6 นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่ควรพิจารณาในการวิจัยคือการหาประชากรและกลุ่มตัวอย่างในบทที่ 7 เพื่อนำไปสู่การใช้สถิติที่เหมาะสมกับการวิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา สถิติอุปมานและสถิติอนุมานในบทที่ 8, 9 และ 10 รวมไปถึงการเขียนข้อเสนอองานวิจัยในบทที่ 11 ตลอดจนการนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ ในบทที่ 12 เป็นบทสุดท้าย ซึ่งรายละเอียดแต่ละบทดังที่กล่าวมาข้างต้นมีการแบ่งเนื้อหาพอสังเขปดังนี้

รู้จักกับการวิจัย เป็นการเริ่มเนื้อหาในบทที่ 1 ผู้เขียนมุ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยที่จะต้องผ่านการค้นคว้าเพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่อย่างมีระบบหรือมีทฤษฎีมาสนับสนุน ผู้เขียนใช้กลวิธีการยกตัวอย่างในการอธิบายว่าความรู้ใหม่นั้นมิใช่เป็นเพียงความรู้ใหม่สำหรับผู้วิจัยแต่เป็นความรู้ใหม่ของสังคมที่ผู้วิจัยประสงค์อยากจะค้นหาคำตอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยควรที่จะต้องทราบว่างานวิจัยของตนเป็นงานวิจัยประเภทใด ซึ่งการจำแนกงานวิจัยก็มีหลากหลายเกณฑ์ไม่ว่าจะเป็นการจำแนกตามมิติเวลาโดยศึกษาในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือการศึกษาช่วงเวลาหนึ่งเพื่อเปรียบเทียบกับอีกช่วงเวลาหนึ่ง การจำแนกตามการใช้ประโยชน์ที่เป็นการวิจัยพื้นฐานเพื่อสร้างกฎ พิสูจน์ทฤษฎีหรือการวิจัยประยุกต์ที่มุ่งเพื่อการใช้ประโยชน์จริงในทาง

ปฏิบัติ การจำแนกตามลักษณะข้อมูลว่าเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ การจำแนกตามการจัดกระทำข้อมูลว่าเป็นแบบทดลอง กึ่งทดลองหรือไม่ทดลอง นอกจากนี้ผู้เขียนยังจำแนกให้เห็นถึงสาขาของการวิจัยแบ่งเป็น 12 สาขาใหญ่ ๆ ซึ่งงานวิจัยแต่ละสาขาจะสร้างองค์ความรู้และแนวทางการวิจัยที่ต่างกันออกไป และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นไม่ว่าจะเป็นการทำวิจัยในสาขาใดล้วนจำเป็นที่จะต้องมีการยอมรับของนักวิจัยควรยึดถือ

คิดหัวข้อวิจัย-เริ่มจากปัญหาวิจัย เป็นจุดที่ผู้วิจัยมักใช้เวลาในการค้นหาคำตอบ ซึ่งผู้เขียนใช้กลวิธีการอธิบายได้น่าสนใจด้วยการใช้บทสนทนาระหว่างอาจารย์กับนิสิตและการยกตัวอย่างซึ่งมาจากประสบการณ์ของผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามบทสนทนาดังกล่าว โดยข้อผิดพลาดของการคิดหัวข้อวิจัยมักเกิดจากหลายสาเหตุ อาทิ การมุ่งคิดถึงคำสำคัญ (keyword) ว่าเป็นหัวข้อ การเลือกแหล่งข้อมูลและวิธีการเก็บข้อมูลที่ตนเองถูกใจ หรือการทำวิจัยที่มุ่งให้เสร็จอย่างรวดเร็วและรวดเร็ว เป็นต้น แท้ที่จริงการคิดหัวข้อวิจัยสามารถเริ่มได้จากหลายช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาจากปัญหาหรือสิ่งที่ผู้วิจัยสงสัยและต้องการหาคำตอบ การอ่านข้อมูลที่มีอยู่แล้วเพื่อคิดหาปัญหาการวิจัยหรือเป็นการคิดแบบย้อนศรก็สามารถทำให้เกิดหัวข้อวิจัยได้ นอกจากนี้ปัญหาการวิจัยต้องชัดเจนสามารถหาข้อมูลมาเพื่อวิเคราะห์หาคำตอบได้ ไม่เป็นคำถามที่กว้างจนเกินไปจนไม่รู้ทิศทางและขาดความลุ่มลึก ปัญหาการวิจัยควรมาจากการสังเกต ความคิดสร้างสรรค์ของผู้วิจัย ความรู้พื้นฐานและ

ประสบการณ์ที่จะทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดใหม่ ๆ ที่ไม่ทับซ้อนกับงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้า

ค้นคว้าก่อนลงมือวิจัย เป็นแนวทางในการทำบทที่ 1 (บทนำ) และบทที่ 2 (การทบทวนวรรณกรรม) เพราะการค้นคว้าจะเป็นฐานข้อมูลให้กับผู้วิจัยได้ทราบว่าใครทำงานวิจัยใดไปแล้วบ้าง เพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อน นอกจากนี้ยังช่วยให้งานวิจัยนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การนำเอกสารมาอ้างอิงในงานวิจัยควรคัดเลือกข้อมูลปฐมภูมิและงานวิจัยต้นฉบับเพื่อให้เห็นข้อมูลที่ไม่ผ่านการตัดตอน นอกจากนี้การเขียนทบทวนวรรณกรรมควรมีการประมวลข้อมูลเข้าด้วยกันหรือการสรุปความด้วยสำนวนของผู้วิจัยเองทำให้เกิดความกลมกลืนของเนื้อหา และสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือการอ้างอิงระบุชื่อเจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมากล่าวถึง เป็นการให้เกียรติเจ้าของผลงานและไม่เป็นการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและผู้สนใจต่อไปอีกด้วย

ออกแบบงานวิจัย เป็นขั้นตอนต่อมาหลังจากได้ปัญหาการวิจัยและการทบทวนวรรณกรรมแล้ว จะต้องมีการวางแผนการวิจัยอย่างมีรูปธรรม สามารถอธิบายได้ว่าเหตุใดจึงวางแผนเช่นนั้นและหาคำตอบให้กับปัญหาการวิจัย เช่น ข้อมูลใดบ้างที่ต้องการตอบโจทย์งานวิจัย ขอบเขตแค่ไหน กลุ่มตัวอย่างมีขนาดเท่าใด เก็บข้อมูลด้วยวิธีใดดีที่สุด เป็นต้น ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างงานวิจัยมาใช้ในการอธิบายขยายความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น จำนวน 3 เรื่อง เพื่อให้เห็นถึงปัญหาที่ต้องการคำตอบจากตัวอย่างงานวิจัย รวมถึงการตั้งคำถามในงานวิจัยหลายแง่มุมและน่าสนใจ

การเก็บข้อมูล เป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญซึ่งจะต้องพิจารณาว่าจะเลือกวิธีการใดจึงจะเหมาะสม ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายวิธีการเก็บข้อมูลลักษณะข้อมูลที่เหมาะสมและข้อดี ข้อเสียของการเก็บข้อมูลแต่ละวิธี อาทิเช่น การใช้แบบสอบถาม มีข้อดีคือ สามารถเก็บข้อมูลได้เป็นจำนวนมากภายในระยะเวลาอันสั้นและไม่ต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยควรทำแบบสอบถามให้เป็นความลับ ลักษณะของแบบสอบถามควรอ่านง่าย เข้าใจง่าย ข้อคำถามตรงประเด็นกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการหาคำตอบ ผู้ตอบแบบสอบถามใช้เวลาในการตอบไม่มาก เป็นต้น ส่วนการสัมภาษณ์เป็นวิธีการเก็บข้อมูลอีกรูปหนึ่งที่ละเอียดกว่าแบบสอบถามเนื่องจากการเป็นการสื่อสารสองทางและสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ให้ข้อมูลและผู้วิจัย นอกจากนี้ยังมีวิธีการสังเกตการณ์ ซึ่งผู้วิจัยจะสังเกตจากพฤติกรรม ปฏิกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตาในบริบทการสนทนานั้น ๆ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องตีความสถานการณ์ และไม่สามารถกำหนดได้ว่าจะได้ข้อมูลที่ต้องการเวลาใด ซึ่งทำให้ผู้วิจัยจะต้องใช้เวลาในการเก็บข้อมูลที่นานมาก วิธีการเก็บข้อมูลอีกประเภทหนึ่งคือ การทดลอง ซึ่งเป็นการจัดกระทำกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ข้อมูลทางสถิติ นอกจากนี้ยังมีการวิจัยจากเอกสาร วิธีนี้ผู้วิจัยต้องตีความจากข้อมูลที่มีอยู่ให้มีความถูกต้องและน่าเชื่อถือ

เครื่องมือวิจัย ผู้เขียนได้จำแนกเครื่องมือวิจัยออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ ความตรงและความเที่ยง เพื่อใช้ในการตัดสินว่าเครื่องมือของ

ผู้วิจัยนั้นมีความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) อย่างไรบ้าง ซึ่งเครื่องมือที่ใช้จะต้องสัมพันธ์กับข้อมูลและเป้าหมายของงานวิจัยด้วย

ความตรงสามารถจำแนกได้เป็น 4 แบบ ได้แก่ ความตรงตามเนื้อหาที่สามารถวัดออกมาเป็นค่าดัชนี CVI (content validity index) การให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและนำมาคิดค่าระดับคะแนน ความตรงอีกรูปแบบหนึ่ง คือ ความตรงตามโครงสร้าง (construct validity) ตามทฤษฎีของกิลฟอร์ด ระบุว่าโครงสร้างสติปัญญาที่ต้องการวัดมี 3 มิติ ได้แก่ มิติเนื้อหา มิติปฏิบัติการและมิติผลผลิต ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายสูตรการหาค่า t และวิธีการคำนวณให้ผู้อ่านได้ศึกษาไปพร้อมกันด้วย นอกจากนี้ยังมีความตรงตามสภาพปัจจุบัน เช่น การคิดคะแนนผลการเรียน ความถี่ในการทำพฤติกรรมบางอย่าง เป็นต้น และความตรงเชิงทำนาย เช่น ข้อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อหากคนที่เข้าสอบคัดเลือกมีผลคะแนนดี เมื่อเข้าเรียนก็สามารถเรียนได้ผลคะแนนดี เป็นต้น

ความเที่ยง ผู้เขียนได้เปรียบเทียบเหมือนกับตาชั่งในการวัดค่าสิ่งเดียวกันในแต่ละครั้งแล้วอาจได้ผลที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน ซึ่งความเที่ยงมีอยู่ด้วยกัน 3 ชนิด ได้แก่ ความคงที่เป็นการวัดเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ (ค่า r) ความเท่าเทียมกันเป็นการวัดแบบทดสอบคู่ขนานที่มีจำนวนข้อ เนื้อหา รูปแบบคำถามเหมือนกัน และความสอดคล้องภายในเป็นการวัดแบบทดสอบเพียงชุดเดียวและใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว การวัดความสอดคล้องภายในมีหลายวิธี เช่น วิธีการแบ่งครึ่งทดสอบ วิธีของ

คูเดอร์ริชาร์ดสันและวิธีของครอนบาค

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการทำงานวิจัย ประชากรคือข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษา ส่วนกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของจำนวนประชากร ผู้วิจัยต้องพิจารณาหากได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมยอมทำให้ได้ข้อมูลวิจัยที่มีประโยชน์มาก การสุ่มตัวอย่างมีอยู่ 5 วิธี ได้แก่ วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (random sampling) เช่น วิธีการจับสลาก การสุ่มตัวเลข การใช้คอมพิวเตอร์สุ่ม เป็นต้น วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (systematic random sampling) เช่น การสุ่มเลขเป็นช่วง ๆ เช่น 16, 26, 36, 46 เป็นต้น วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) เป็นการจัดจำนวนประชากรออกเป็นกลุ่ม โดยการเลือกแบบเจาะจงที่เห็นว่าทั้งสองกลุ่มมีลักษณะแตกต่างกัน หรือการใช้อัตราส่วน เช่น 4: 3: 5 หรือ 4: 6: 10 นอกจากนี้ยังมีวิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (cluster sampling) เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับจำนวนประชากรมาก โดยการแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่ม ๆ และเลือกเอาเฉพาะบางกลุ่มมาเป็นตัวอย่าง อีกประเภทหนึ่งคือวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยสะดวก (convenience sampling) เป็นวิธีที่ไม่มีกฎแน่นอนยึดผู้วิจัยเป็นสำคัญและไม่ค่อยได้รับความนิยมนัก วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยกลุ่มที่เลือกนั้นมีคุณสมบัติตรงกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการ ต้องอาศัยความรู้และความชำนาญและประสบการณ์ในการคัดเลือก วิธีสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีบอกต่อ (snowballing sampling) วิธีนี้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่หายาก เช่น อาชีพที่ไม่

ได้รับการยอมรับทางสังคม โดยอาศัยจากการรู้จัก 1-2 คนและบอกต่อ ๆ กันไป และวิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi-stage sampling) โดยผสมผสานกับกลุ่มตัวอย่างหลาย ๆ แบบ เช่น การสุ่มตัวอย่างจนได้ 4 จังหวัด 4 ภาค ในประเทศไทย จากนั้นเลือกเจาะจงโรงเรียนในอำเภอจังหวัดนั้น ๆ เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายตัวอย่างแต่ละวิธีไว้อย่างชัดเจน

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะมากหรือน้อยนั้น มีสิ่งที่ควรคำนึงถึง ได้แก่ จำนวนประชากรตัวแปรที่จะศึกษา ประเภทของงานวิจัย เป็นต้น ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างต้องมีความสอดคล้องกับสูตรในการคิดคำนวณที่เหมาะสม

สถิติพรรณนา เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นกับงานวิจัยที่ต้องเกี่ยวข้องกับจำนวน ซึ่งในที่นี้ผู้เขียนได้คัดเลือกเฉพาะสถิติที่มีความจำเป็นในการวิจัยทางด้านภาษาและภาษาศาสตร์มากแล้ว และยกสูตรต่าง ๆ มาอธิบาย ได้แก่ สถิติแจกแจง ประกอบด้วยสถิติแจกแจงความถี่ ร้อยละ สัดส่วน อัตราส่วน สถิติแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง ประกอบด้วย ข้อมูลแบบนามบัญญัติ แบบเรียงลำดับ แบบอันตรภาคชั้น แบบอัตราส่วน ฐานนิยม มัธยฐาน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต สถิติวัดการกระจายของข้อมูล ประกอบด้วย พิสัย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ คะแนนมาตรฐาน z-score โดยผู้เขียนได้ระบุสูตรและมีการยกตัวอย่างประกอบการอธิบายอย่างชัดเจน

สถิติอนุมาน : รู้จักกับสถิติอนุมาน บทนี้ยังคงเกี่ยวข้องกับข้อมูลสถิติในการคำนวณเพื่อประมาณค่าและทดสอบสมมติฐาน โดยมีขั้นตอน 4 ขั้น ได้แก่ การกำหนดสมมติฐาน การ

กำหนดนัยสำคัญ การเลือกสถิติที่เหมาะสม และการทดสอบนัยสำคัญ

การกำหนดสมมติฐาน แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ สมมติฐานการวิจัย และสมมติฐานทางสถิติ ขึ้นต่อมาการกำหนดนัยสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเองว่างานวิจัยนั้นจะเกิดความคลาดเคลื่อนได้มากที่สุดไม่เกินเท่าใด ส่วนการเลือกสถิติที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับคำถามการวิจัย ชนิดของข้อมูลและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวแปร กล่าวคือ เมื่อตัวแปรหนึ่งสัมพันธ์กับอีกตัวแปรหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงย่อมมีผลต่อกัน ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรที่หนึ่งและสองเพื่อการเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม เช่นเดียวกับ การทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ย ที่ผู้เขียนแสดงตารางให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของข้อมูล ความอิสระของข้อมูล ขนาดกลุ่มตัวอย่าง การแจกแจงข้อมูลและความแปรปรวน สถิติที่ใช้ ทำให้ผู้อ่านคัดเลือกแนวทางในการวิเคราะห์ที่เหมาะสมกับงานวิจัย นอกจากนี้ยังมีการทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยใช้สถิติอนุमानเพื่อทดสอบและหาค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่างว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ และการวิเคราะห์ความแปรปรวน หรือ ANOVA เป็นการทดสอบนัยสำคัญของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป

สถิติอนุมาน : ลงมือคำนวณ บทนี้ผู้เขียนอธิบายการใช้สูตรต่าง ๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ในงานวิจัยสายภาษาศาสตร์ได้ อาทิ Chi-square เพื่อใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรว่ามีอิสระจากกันหรือไม่ ,

z-test ใช้ในการทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว และค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม, t-test ใช้ทดสอบได้ในแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว เพื่อพิจารณาความน่าจะเป็นของค่าเฉลี่ยกับจำนวนประชากร และทดสอบได้ในแบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม เพื่ออนุมานความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่มว่ามีความคลาดเคลื่อนมากน้อยเพียงใด และยังสามารถทดสอบได้ในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่ไม่สัมพันธ์กัน เพื่อพิจารณาค่าความแปรปรวนของประชากรทั้งสองกลุ่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังแสดงทักษะถึงงานวิจัยที่ผลการวิจัยออกมาไม่มีนัยสำคัญที่ 0.05 นั้นมิได้หมายความว่างานวิจัยชิ้นนี้ไร้ค่า หากแต่ผู้วิจัยได้ใช้ความรู้ความสามารถเต็มที่แล้ว แต่ผลการวิจัยไม่ตรงกับสมมติฐาน อาจจะทำให้ผู้วิจัยต้องค้นคว้าความรู้ใหม่ขึ้นมาก็เป็นได้

ข้อเสนองานวิจัย ในที่นี้ผู้เขียนได้ให้ข้อมูลกับผู้อ่านที่หากต้องการเขียนข้อเสนองานวิจัย (research proposal) หรือ เค้าโครงการวิจัยเพื่อการขอรับทุนอุดหนุนการวิจัยที่นอกเหนือจากหลักสูตรการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยความเป็นมาของปัญหา ผู้เขียนจะต้องระบุถึงปัญหาของการวิจัยและที่มาของปัญหาดังกล่าวแล้วสรุปปิดท้ายว่าจะทำวิจัยไปเพื่อวัตถุประสงค์ใด โดยนำเสนอข้อมูลที่สำคัญให้ครบถ้วน การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับงานวิชาการ อ่านง่าย ตรงประเด็น ไม่เขียนวกไปวนมา หรือการสะกดคำผิด นอกจากนี้งานวิจัยควรจะต้องมีความเป็นระบบระเบียบตามวัตถุประสงค์ ไม่นำความคิดเห็นส่วนตัวมาตัดสิน เป็นกลาง ไม่มีอคติ และที่สำคัญคือ การเขียนที่ตรง

ประเด็นเพื่อแสดงข้อมูลสำคัญ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นการกำหนดว่าผู้วิจัยจะทำอะไรเพื่อให้ได้คำตอบนั้น โดยมากมักจะเริ่มต้นด้วยคำว่า “เพื่อ” ตามด้วยคำกริยาเพื่อแสดงความชัดเจนของผู้วิจัย เช่น เพื่อศึกษา..., เพื่อเปรียบเทียบ... เป็นต้น

สมมติฐานการวิจัย เป็นเสมือนการคาดการณ์การวิจัยล่วงหน้า ดังนั้นวัตถุประสงค์และสมมติฐานควรมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งผู้เขียนได้ยกตัวอย่างงานวิจัยเปรียบเทียบเป็นตารางชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเห็นความแตกต่างและความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์กับสมมติฐาน

ขอบเขตของการวิจัยเป็นการกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรให้ชัดเจน เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตของการศึกษา ข้อมูลต่าง ๆ ของผู้วิจัย นอกจากนี้ยังมีการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันเนื่องจากบางคำสามารถตีความได้หลากหลาย บางคำเป็นนามธรรม หรือบางคำมีการนิยามทั่ว ๆ ไปแต่ผู้วิจัยต้องการระบุเฉพาะความหมายในงานวิจัยนี้ก็สามารถระบุเป็นนิยามศัพท์เฉพาะได้

วิธีดำเนินการวิจัยควรมีการกำหนดให้ชัดเจนเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยดำเนินการไปตามขั้นตอนที่กำหนด ส่วนการเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ผู้เขียนได้แสดงทักษะว่าการเขียนประโยชน์ของงานวิจัยนั้นมีใช้การสำคัญ ความโอ้อวดว่างานของตนดีเลิศ แต่เป็นการมองงานวิจัยของตนเองอย่างเป็นกลางว่าจะเกิดประโยชน์ด้านใดต่อสังคมบ้าง

การนำเสนอผลการวิจัย เป็นบทสุดท้ายที่ผู้เขียนที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่าน

ได้แก่ การเขียนรายงานการวิจัยหรือการเขียนวิทยานิพนธ์ว่าควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายไม่สลับซับซ้อน นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการเขียนบทความวิจัยโดยทั่วไปมักมีการกำหนดจำนวน 15-25 หน้า การเผยแพร่บทความวิจัยในปัจจุบันยังเป็นระเบียบข้อบังคับทั้งในระดับปริญญาโทที่ต้องมีการตีพิมพ์บทความหรือนำเสนองานวิจัยในที่ประชุมวิชาการและในระดับปริญญาเอกที่จะต้องมีการลงบทความในวารสารที่มี peer review ซึ่งส่วนประกอบโดยทั่วไปในบทความประกอบไปด้วย บทคัดย่อ บทนำ เนื้อหา และบทสรุป

การนำเสนอปากเปล่า (oral presentation) เป็นอีกรูปแบบหนึ่งในการเผยแพร่รายงานวิจัยของต้นสู่สาธารณะชน ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงการนำเสนอปากเปล่าโดยทั่วไปมักใช้เวลาประมาณ 20 นาทีสำหรับการนำเสนอและอีก 10 นาทีสำหรับให้คณะกรรมการได้มีโอกาสซักถาม นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่าการนำเสนอปากเปล่านั้นไม่จำเป็นต้องนำเสนอที่ละบทตามลำดับเนื่องจากทำให้การนำเสนอต้องใช้เวลาานาน ผู้วิจัยสามารถปรับยืดหยุ่นหรือกล่าวหัวข้อที่มีความสัมพันธ์กันได้

การนำเสนออีกวิธีหนึ่งคือ การนำเสนอ

ด้วยโปสเตอร์เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการนำเสนองานวิจัย เนื้อหาในโปสเตอร์ควรประกอบด้วย ชื่อเรื่อง บทคัดย่อ บทนำ วิธีการดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยและเอกสารอ้างอิง ซึ่งข้อดีของการนำเสนอรูปแบบนี้จะช่วยลดความประหม่าลงได้ เนื่องจากการซักถามจะเป็นบรรยากาศแบบตัวต่อตัว นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้นำภาพประกอบการนำเสนอในรูปแบบโปสเตอร์ประกอบหลังการอธิบายให้ผู้อ่านได้มองเห็นภาพและเข้าใจง่ายขึ้น

เทคนิคการวิจัยทางภาษาศาสตร์เล่มนี้มีสำนวนการเขียนที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย การยกตัวอย่างเปรียบเทียบจากสิ่งใกล้ตัวเพื่อเชื่อมโยงกับการวิจัย การอธิบายขยายความกระบวนการวิจัยซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนักสำหรับผู้เริ่มทำวิจัย หากแต่ผู้อ่านได้ลองอ่านงานเขียนเล่มนี้แล้วอาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการวิจัยทางสายภาษาเป็นเรื่องที่ไม่ยากและสามารถคลายความสงสัยไปได้ ประโยชน์ของหนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่ใช้ได้เฉพาะศาสตร์ทางด้านภาษาศาสตร์เท่านั้นแต่ยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสาขาที่เกี่ยวข้องได้อีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

ม.ล.จรัลวิไล จรุงโรจน์. 2556. *เทคนิคการวิจัยทางภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

